

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Melyben házhoz hordva és vidékre
postai megküldéssel:

Egész évre . . . . 4 frt — kr.
Félévre . . . . . 2 frt — kr.
Negyedévre . . . . 1 frt — kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetéseket különösen számíttunk.

Hivatalos hirdetéseknek 100 szög
1 frt-ért kerülhetnek.

Kincstári bélyegdij minden hirse-
tésért 30 kr.

SÁTORALJA

Zemplénnvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Steinfeld Jenő.**

SZERKESZTŐSÉG

KIADÓHIVATAL

kova a lap szellemi részét illető
közlemények s az előfizetési pénzek,
hirdetési kéziratok s díjak és a lap
szétküldésére vonatkozó felszólalá-
sok intézendők:

Sárospatak, Kovács-utca 176. sz.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Bérmertelen leveleket nem fo-
gadunk el.

Nyiltér minden sora 20 kr.

Méhészetünk.

II.

(G) A sárospataki méhészkedés még a legalacsonyabb fokon áll. Valóban csudánunk kell, hogy az egyszerű méhészkedés a nagy határban és annyi intelligens birtokos közt eddig lábra nem kapott. A sok méhtelep közül a mozgó sejtépítményű méhlokok csak az állami képezde és a vasúti állomásfőnök telepén láthatók, a többi sok méhész a legközönségesebb vékony gyékény harangkasokkal bajlódik, évenként kifojtva legszorgalmas munkáikat, mi oknál fogva méhtenyésztésünk csak teng, nem fejlődhet. A használatban lévő gyékény kas nagyon vékony, rosszul tapasztott, bennök zord telekben a méhek nagy része megfagy, avagy állati szükségességük fenntartása miatt sok mézet emésztenek, mi által potrohukban sok sár rakódik le, ami a vérhast idéz elő, melyben, ha későn tavaszodik, elhullanak; ezért tanácsos vastagabb falazatú, minden esetben jól vastagon tapasztott kasokat használni, vagy a vékony kasokat télre szalmával körülövedezni.

Az itten általánosan használatban lévő kasokon a tágonzó nagy négyszögletes röplyuk, a legczélszerűtlenebb, minthogy ezen a méhek ellenségei akadálytalanul behatolhatnak, milyenek: az egér, a szilypolyilla, őszkor a méztolvaj, halálfej, mely éjjeli lepke, télben a zöld harkály hosszú nyelvvel tápúl szedegeti a méheket. Ezekről megóvhatjuk méheinket, ha 7—8 cm. és legfeljebb 1 cm. széles-

ségű röplyukat alkalmazunk s nem úgy helyezve el mint most divatos, hogy t. i. a röplyuk a kas legalsó részén, közvetlenül az aljdeszkánál van meghagyva, mely — a kemény tél, vagy éhség folytán nagyobb mennyiségben elhullott méhek hullái által könnyen bedugulván — nem alkalmas arra, hogy a kasban lévő méh családot elegendő friss levegővel ellássa: hanem a röplyuk az aljdeszkatól legalább 7—8 cm magasságban alkalmaztasék, és télre napfény ellenzővel ellátassék.

E harang-kasokból a mézet csak a méhcsalád elpusztítása után lehet elszedni, ez kegyetlenség, rossz számítás. Hogyan örvend a méhész rajainak, melyeket őszkor sajátkezűleg szívtelen kegyetlenséggel megöl?! Ily gazdálkodási mód mellett a méhészt nem fejlődhet, pedig minden méhtelepen a télire hagyott kasok ötszöröse is megférne és tiszterese is megélhetne a nyári virágból.

Ha a méhek a harang kasokat az aljdeszkáig beépítik szokás a kasok alá toldalékokat adni, melyben rendszerint a méhek csak heresejtekét építenek és igen ritkán hordatják be mézzel, mert a méhek téli eldelüket a méhkas legmelegebb, tehát a legmagasabb helyre gyűjtik. Ha azonban a kasokat úgy csináljuk, hogy azok nem harang alakúak, hanem körülbelül külső 38 cmnyi magasságban tetejük laposra készítettik, mely lapos tető közepén egy 5—6 cm széles kerek lyuk hagyatik, a mely egy fa vagy gyékény dugóval bedugható, ily méhloknaál a méz elszedhető a nélkül, hogy a méheket kiölni kellene. Ugyanis, ha ily kasban a raj befogása

után a méhek a sejtépítményt az aljdeszkáig befejezték, a toldalék nem alóira, hanem felülre adatik, a kastetőn lévő lyukból a dugó eltávolítottatik és e felé egy a kas anyagából készült 18—20 cm. magas és 28—30 cm. alsó, 20 cm. felső szélességű szakajtó alakú sisak, illetve mézkamra illesztetik és nehogy az megmozdítassék, 4—5 hosszabb szöggel a kasoz szorítatják. A méhek megsokasodván, a belső ür beépítése után a kamara beépítéséhez fogni kénytelenek, ebbe hordván a legkitűnőbb mézet. Augusztus végével vagy szeptember elején a hordás befejezésével ezen mézkamrát füstölés közben elvesszük, és a kason levő lyukat dugóval bedugjuk, az esetleges hézagokat betapasztván. Így a kasban lévő építmény tartalmazni fog himport és mézet, a mézkamra a legkitűnőbb mézzel, kamat képen a méhésznek marad, és minthogy ezen kamra belső ürtartalma a méhkas ürtartalmanak körülbelül csak $\frac{1}{4}$ részét teszi, a méhek kitelelésére még mindig marad elég táplálék.

Ezen méhészkedési mód mellett a kas képezi a méhész tőkét, a kamara a kamatot, ha jó az esztendő jut a gazdának is a méheknek is, jobb éveken két kamarával is, ha rossz a mézelés, a méhek a kamrat üresen hagyják, első sorban a fiasításról gondoskodván, csak a kas mélyében rakják le a csekély mézszüretet.

Ha tehát a méhész a mozgó sejtépítményű egyszerű méhészkedésre magát nem akarná elszánni, megjavíthatja rajzasi méhészkedési módját a harang kasok elvetésével a kamrás kasok alkalmazása által, milyeneket a vajdácskai méhkas készítő

TÁRCSA.

Szomorú történet.

(Elbeszélés).

— A SÁTORALJA eredeti tárczája. —

III.

Az anyja, az öreg Bernemé, megrémült, mikor leánya átázottan, ragyogó szeméit összehúzáva, belépett a sötét kis szobába.

— Mari! mi lett?!

— Semmi! megáztam egy kicsit; adjatok száraz ruhákat.

— Beteg leszesz. Főzők egy kis théat.

— Jó lesz az, de ne félj, nem lesz semmi bajom — válaszolt a leány s az égető tüzet úgy el tudta rejteni keblében, hogy az anya nem vett észre semmit.

Egész éjjel azt a villogó két szemet látta, melyek őt nézik; vállait, karjait s azt a reszkető piros száját érezte ajkain. Az álom előlegezett egy darabot a jövőből s reggel mikor felébredt, azt hitte, hogy az ifjú karjaiban töltötte az éjet. Önkéntelenül körültekintett, hogy

nincs-e mellette, s csak mikor látta, hogy egyedül van, akkor kezdett eszmélni teljesen.

Egész délelőtt csinostotta magát s anyjának fel is tűnt ez a szokatlan készülődés. Nevetve nyugtatta meg a leány.

— Tán azt hiszed, hogy gavallért várok?

— Oh, nem! Egy fiatal ember fog ma alkalmasint jönni, ki tegnap az esőben szivességet tett nekem: azt hittam meg. Nem is tettem volna, de nem akarok lekötöleztetnie lenni. Különbön nagyon mivelte fiú és kellemes tárgsalgó; legalább szórakoztat.

Az asszonyok belseje egy óriási színpad, melyen mindenféle jelenet, bonyodalom, kifejelet, kezdet, játszódik egyszerre s azt tudják mutatni, a melyik éppen szükséges. Egy kaleidoskophoz hasonló a női jellem, mely minden mozdulatra másként alakot mutat, de sohasem ismetli magát.

E lány egész hidegen el tudta mondani, hogy nem egyébert hittá meg, csak azért, hogy ne legyen lekötöleztetnie; pedig a lelke tánczolt örömben, hogy ma fényét ragyogtatni fogja s azt az égő tüzet, a mit az este látott az ifjú férfi szemében, még hevesebb lángra fogja gyulasztani. Talán még ma elcsattan az első csók, az első édes, forró csók, reszkető ajakról, reszkető ajakra, kiszíva egymásból a lelket.

Alig várta, hogy délután legyen s mikor

közelt a percz, a négy óra, a látogatás ideje: reszketni kezdett. Pedig azt se tudta, hogy eljön-e?

Eljött.

Mindkettő szívében ott égett a vész-tűz. De hideg köfal volt kettőjük közt az öreg asszony.

Ettől kellett megszabadulni valahogy; érezték mindketten s bár egyik sem árulta el semmivel, a közös cél mégis az volt, hogy külön legyenek.

— Apropos! nem nézi meg rajzaimat? — kezdé a leány.

— Ha nem terhelem, kérem. Nagy örömet s meg vagyok győződve, nagy élvezetet fog nekem általuk szerezni.

Bementek abba a szobába, a melyben a könyvek, hangjegyek, rajzok, hirlapok voltak. A mama magára maradt.

Egy album volt az asztalon, tele a leány rajzaival; azt kezdték nézni. Csinos rajzok voltak benne; különösen a virágok voltak megkapó bájjal rajzolva. Az utolsó lapon egy kettős keret volt rajzolva s ezek egyikébe beleragasztva a Mari fényképe, a másik üres volt.

Az ifjú hosszan elmerengve nézte az arcot, mely a papíron van, s önkéntelenül az előre emelte szeméit. Majd megriadt a lány égett tekintetéből; úgy lobogott valami tébolyított láng

már is készítenek. A méh gondozás ezen kasoknál ugyan az, a mi a harang-kasoknál, csak a méznyerés könnyebb, a méhézet tőkéje gyarapszik a kitélelő erős méhcsaládok ki nem fojtása folytán, ezen méhéskedési mód mellett méhézetünk gyorsan fejlődnek a nélkül, hogy nagyobb tőke befektetést igényelne.

No öljük meg tehát méheinket ezen legolcsóbb és legszorgalmas munkásainkat, a midőn rendelkezésünkre áll oly mód, mely által kitűnő méznyerés mellett azok életben megtarthatók.

VEGYES HIREK.

○ Március 15-ike Sárospatakon. Hogy nemzetünk e nagy napjának hangulatáról, lelkesedéséről kissé bővebben elmélkedjünk: most már idejét is múlta; aztán meg lapunk múlt számában mi is szívről-lelékel adoztunk szabadságharcunk e dicső napja emlékének, épen azért jelen alkalommal csakis annak halvány, rövid rajzolásával türelkedünk eleget tenni kedves kötelezőnknek, hogy miképpen ünnepelte meg a főiskola lelkes ifjúsága a tanári karral és a város nagy közönségével egyetemben márc. 15-ét... A nagy nap délelőtti égy „háborúviselt” már-már kiérdemült trikoltort lengett búsán az éjszakai szél, — jelezve a hangulatot külsőleg is — a főiskola homlokzatán; ezt a nyugalomba vagyó zaszolt azonban — tekintve eléggé megviselt állapotját — nagyon helyesen már kora délután bevonták. — Reggel 8—9-ig istentisztelet volt a városi templomtól helyettesítő főiskolai imateremben. — Délután a városi közönség, lelkesedve, a szokottnál is sokkal nagyobb számban gyülekezett össze a főiskola imaterében, hol az ifjúság egy igen szépen sikerült ünnepélyt rendezett. — Ez ünnepélynek, mely délután 3 órakor vette kezdetét, lefolyása a következő volt: A hazafias hangulatot legelsőbben is a főisk. énekkar gyújtotta lángra ifj. Sz. Nagy Károly „Talpra magyar”-jának precíz, kifogástalan előadásával, mely után Demeter Bertalan főisk. szónior tartott egy hazafias lelkesedéssel írott, lendülettel alkalmi beszédét. Márc. 15-ének megünneplése szerinte soha sem volt alkalmaszerűbb, mint épen napjainkban, midőn a szocializmus mind nagyobb mértékben igyekszik hódítani magának és a Szabadság, Egyenlőség, Testvériség magasztos eszméi mind több-több, — nem egyszer túlbuzgó — hirdetőre találnak... A hatásos beszéd után Bajusz Andor joghallgató szavalta el ifjú hívével, ihlettel Szalay Soma „Márc. 15.” cz. költeményét. E szavalt elhangzása után, mely oly szépen beleillt az ünnepély

hangulatának keretébe, ismét a főisk. énekkar aratott sikereket. Goll J.-nak „Szálljon lellem...” kezdetű darabját adván elő. Az énekkar a lelkes „hogy volt”-ozásoknak is eleget tévén: a program következő pontját az óda felolvasása kepezte. Putnoky Pál theol. olvasta fel Janka Károly theol.-nak ez alkalomra írott és 2 aranyat nyert alkalmi költeményét, mely eléggé sikerült s a hallgatóságra is nagy hatást gyakorolt. Ezután következett az, a mit — különösen a szép nő-közönség valóban várva-várt s a minek — már csak ezert is — nem ártott volna korábban is és többször bekövetkenie: a főiskolai zenekar szereplése. A remek alkalmi dalok ügyes előadásával meg is felelt „a banda” a várakozásnak s a zenét kedvelő közönség nem is hagyta egyhamar nyugalomba vonulni a hegedűket meg a cimbalmot. Ez az egyszerű szereplés azonban korántsem volt elegendő a így a program egy kicsit hiányosnak is tűnt fel; persze a dolog rendje úgy hozta volna magával, hogy az egész hazafias ünnepélynek a zenekar működése mellett kellett volna véget érnie... A zenekar dalai után Papp Ferenc joghallgató sikerült szavaltat következett, melynek tárgya Szuhay Benedek „Kossuth” cz. költeménye volt. Végül az énekkar adott elő nagy hatással egy remek szép indulót, melynek nagy tehetsége szerzője — roppant kíváncsiságot kelte föl ezáltal — „incognito alá rejtőzött”. Mi azonban azt sejtjük, hogy e mű t. szerzőjét nem kell messze keresnünk; itt él s munkálkodik közöttünk... Mivel azonban mi is csak sejtjük: az igazat mi sem árulhatjuk el olvasóinknak.

— **A vármegyei távbeszélő ügyében** a m. kir. belügyminiszternek leírata következtében a vármegye bizottsága elhatározta, hogy tekintettel azon előnyökre, a melyek a távbeszélő létesítéséből a közigazgatás menetére hátrálnak s tekintettel arra, hogy a kir. államépítészeti hivatal újában bemutatott előmérlet-költségvetés szerint a távbeszélő felállítására, az oszlopok szállítási költségeinek felállításával, 14,850 ftba kerülne, mely összeg a szóban forgó célra szánt „vármegyei tartalék-alap” 19.178 ft 91 krt tevéo vagyon állagából biztos fedeztet nyert, a bizottság határozatát annak megemléstével, hogy a szóban forgó célra, egyéb alap hiányában, csakis a tartalék-alap vagyonát köti le, továbbra is fentartotta és felirattal kérte fel a belügyminisztert, hogy az alap vagyonát tevéo földterhmentesítési kötvények eladását engedélyezze.

— **A vármegyei házi pénztárának** mult hóban eszközölt felülvizsgálata alkalmával „árvizkarsultak alapja” czimén 40 ft találatott. Mint hogy az összeg csekély és külön rendeltetés hiányában, mint külön alap nem kezelhető, a bizottság felhatalmazta az alispánt, hogy a 40 ftot a szegény-alapba utálja át.

— **A gyámátírálag kezelt pénzek elhelyezése** tekintetében az állandó választmány a satorálja.

ujhelyi pénztintézetek vagyon-mérlegét bemutatván, a mérlegek az alispán elnöklöle alatt Meczner Gyula, Meczner Béla, Szerviczky Ödön, továbbá Dökus Gyula főjegyző, Mizsák István tisztai főjegyző, Klein Tivadar főpénztárnok és Dongó Géza főszámvevőből alakított küldöttségnek azzal azzal adatnak ki, hogy a május havi közzétételhez az árvátírálag kezelt pénzeknek, mely pénztintézeteknél és mily arányban leendő elhelyezése iránt javaslatot adjon.

— **Beszűntetett hivatal.** A vármegye törvényhatósági bizottsága a nagy-kövesdi mértékbitelölt hivatalt beszűntette és erről a kereskedelemlügyi minisztert értesítette. A hivatal beszűntetését a területén a szőlők elpusztulása folytán bekövetkezett forgalom hiánya okozta.

— **Jóváhagyott szabályrendelet.** A m. kir. kereskedelemlügyi miniszter S.-a.-Ujhely város vásárai és napi piaci helypéz szedéséről alkotott szabályrendeletet jóváhagyta.

— **Segély.** A vármegye alispánja néhai Bárczy József árvapénztárnok özvegye, Gracza Erzsébet jelenleg kassai lakos részére 120 ft évi segélyt utaltványozott.

— **Kassabetörök Király-Holmeczen.** A f. hó 20. és 21-ike közötti éjjel a király-holmeczi kir. adóhivatalt feltörték, azonban a vakmeró rablók zsákmány nélkül voltak kénytelenek elhagyni. A rablók felhasználva az éjjeli szelvi-vihart és sötétséget az adóhivatal egyik udvari szobájának úgy külső, mint belső nagy ablak-tábláit egyszerűen betörték és az ablakot kívülről kinyitva, a szobába másztak. Ezen szobából nyílik az utczeni szobát képező pénztári szoba, melynek ablakai vastablakkal vannak ellátva, aajtója pedig vastag pléhelt borítva s két hatalmas zárral van ellátva. Alkulcsesal nem igyekeztek az ajtó kinyitni, de bizonyára megizadtak a jó madarak, míg feszítők vasakkal oly hatalmas erőt fejtek ki, hogy az ajtó két üjnyi vastag ütközői elhajoltak, a vaspléh összehajlott s az ajtó kinyílt. Csak ezen ajtó kifeszítése adott egy órai munkát. Bejutva a pénztárba, az Oeti-féle vasszekrény kibontásához fogtak s annak oldalán 12—14 lyukat fúrtak egy jó tenyérenyi terjedelmű körben, majd a meggyengített vaslemezt kifeszítve, a kettős fal között levő hamut és homokot kezdték ki, de már a belső fal kibontásához hozzá sem kezdtek. A hivatalnokok asztalliokjait is felbontották, de természetesen ezekben pénzt nem találtak, mindössze a pénztárnok fiókjában találtak 70 krt, a mit el is vittek. A vasszekrényben 6000 ft, a mellette levő kisebb vasszekrényben 4000 ft értékű okmánybélyeg és váltó volt. Bűnjelkelt egy kis olajos pamacsfele maradt visszaj, melylyel a vasszekrény kifúrásánál használt furót alozattak, továbbá egy szines üjűj, olyanfele, mint a melyet cigányok szoktak hordani. Általában az egész „munka” azt a benyomást eszi, hogy a „munkások” gyakorlatlanok s olyanok voltak, kik nem ügyességel, hanem inkább nyers erővel dolgoztak. Kéthárom nap előtt olah cigányok kóboroltak e vidéken, nem lehetetlen, hogy az ezek között voltak a tettesek, kiknek munkáját rendkívül megkönnyítette az, hogy egész épület első részében senki sem lakik, hogy az épületnek sem kapuja, sem semmiféle kerítése nincs.

— **Gyümölcsfa-oltványok adományozása.** Szerecsről írják lapunknak, hogy Golop, Mád, Rátka, Mező-Zombor, Bekecs, Tokaj, Ond és Tallya községek előjáróságai gyümölcsfa-oltványok adományozása iránt folyamodtak a m. kir. földművelésügyi miniszterhez. A miniszter értesítette a vármegye közönségét, hogy ez év vastasán az ingyen kiosztásra fenmaradó készlethez képest a gyümölcs-oltványokat megadja, de figyelmeztette a vármegye a községek előjáróit, hogy a szőlőhegyek beültetésére nyert fiakat azon célra fordítsák, a melyre azok adományozva vannak.

— **Gálsczésen.** A Terna patakból egy kendőkbe csavart gyermek holtestét húztak ki. Az orvosok konstatálták, hogy a gyermek élve került a vízbe.

— **Közzülés.** A Zempléni vármegyei Casinó folyó évi március 24-én délután 2 órakor a Casinó nagy termében tartandó évi rendező közgyűlést tart. Targysorozat: 1. Évi jelentés. 2. A megvizsgált számadás bemutatása s a felmentvény megadása. 3. Az 1895. évi költségvetés. 4. Elnök, alelnök és választmányi tagok választása. 5. Esetleges indítványok tárgyalása.

abban a szempárban, hogy elérülta volna még a kevesebb avatott előtt is a belső forradalmat. Az ifjú szótlánul vette ki tárczájából saját fényképét s oda tette a másik mellé az üres helyre s lehajolva, megcsókolta a lány fényképét ott az album lapon.

Ezzel a papírra tett csókkal el volt döntve ennek a két lénynek az élete.

Elszakadt az őnuralom fonala: a lány őrijongve dobta magát a férfi karjába. S az a régi emésztő tűz, mely évek hosszú során át sóvárogatva ezt a szomjas leányt, rajongva tört elő a kebelből: a visszafojtott érzelmei gátat vesztve, rohantak szabadon; elborult a világ előtte s csak azt érezte, hogy egy forró száj tapad alkjaira. Azt a két sóvárgót ajkat szította, s minden vére oda toltult ahoz a ponthoz, a hol csatogott a csók. Őnfelédten, elkábultan, az ismeretlen keji első élvezetével szorította magához az ideált, esze nélkül suttogta: „Tied, egyedül, tied!”

Az ifjú, ki talán nem is volt annyira bele bolondulva ebbe a két külön részbe, egy nőből és daemónból alkotott leányba s eleinte csak kívánta inkább, mint szeretie, elvakult ettől a rajongástól. Őnfelédten, felhevűlten szorította magához a leányt.

A külső szobában a mama hangja hallatszott s hangja elűzte a rózsaszínű felhőt, de nem tudta elűzni a szemek ragyogását, az arcz biborszínet, a tagok reszketését.

A női találekonyosság itt sem hagyta cserben

a leányt s gyorsan ledobta gyűrűjét a földre le a szekrény alá s azt kezdte keresni.

Mikor a mama belépett, már mindketten a földön mászkáltak a gyűrűt keresve.

„Szegény anya! nem is sejtjed, hogy azzal a ledobott gyűrűvel még mást is eldobott leányod.

Este, mikor már ágyban feködt a leány s még egyszer átfutott gondolata a napi eseményeknek, észbe jutottak az ifjúkori ábrándok, a sok titkos sóvárgás, a vágy az ismeretlen után s beteljesülve látta minden kívánságát.

Olyan boldog volt! Azt hitte, fellegeken lebeg, melyen viszik csendes lebegéssel fenn a levegőben. Beteljesült már minden ábrándja, ép úgy dobta oda magát űnfelédten, meggon-dotlanul, mint akkor feltette magában.

— Csak a neve nem Arthur! — mondogatá, de a többi mind úgy történt, a hogy gondolám. De hinák bár akarminék, nem bánom. Négy napja since, hogy ismerem, mégis az övé vagyok; neki adtam magamat s eldobnam magamtól az életet, ha kellene — érlette.

Oh! az a perc, míg ajkát szivta ajkam, oh! az az égető édes pillanat fölnerve kelet minden ragyogásával, a földi dicsőség minden fényével, föl magával az istenné tétellel!!

S a mit így elgondolt magában, nappal, azt folytatta éjjel. Az álmodozás csak a uapi gyönyörök folytatása volt s talán most volt a legboldogabb életében.

(Folyt. köv.)

Jenczi.

○ **Sárospatakon** a Kossuth-utczán, a Hlavathy-féle ház f. évi ápril 1-től hasznos-bérbe kiadó. Értekezhetni a tulajdonos-néval.

IRODALOM.

Levél, de nem a szerkesztőhöz.

III.

Tisztelt Nagysád!

A mint csak tölem telhetik, sietek ímért fölkéresni csekcs szarkalábjaimmel, mert kezdlek tartani tőle: rám fogja, hogy elfeledtem! . . . Igen, hogy elfeledtem, a szó leghamiskásabb értelmében; hogy hihetőleg ez a hosszúkas farsang csavarta el a fejemet Nagysádtól, s azóta már — tudja Isten, kit boldogítok kotnyelesk édeimmel! Illó tehát, hogy tisztázzam magam it egy kicsit s a Nagysád jó szivecskéjétől függ teljesen, hogy ez mennyiben fog nekem sikerülni? Még ha legalább ne érezném olyan nagyon, hogy rossz fát tettem a tűzre! Higgye meg, olyan féltékeny ketegye a szívem, ha a jókaratú mulasztásomra gondolok, mintha a szép titkos írással jó előre gondosan megállapított 4 óra helyett 5—6 óra közt jelentem volna meg a rendez-vous-n! . . . De utójára még örülni is tudok ezen a fatumon! . . . Hát mondja csak meg Nagysád (mégushatja úgy négy szemközti), hájos kacsoztó szivére téve: hogy a vidámságos farsangi napok alatt gondolt-e csak egyszer is Herceg Ferenczre? vajjon próbált-e ibolyaillatos szobácskájában a felett töprengeni, hogy ugyan mi is lesz hát a Pöhöly Máté fiából a Gárdonyi Géza Pöhöly-családjában, miután a János oly könnyelműen elvetette magától a papi tógát? . . . No úgy-e nem! S épen ebben van az én vigasztalásom! Belátja Nagysád is, hogy nem lehet valami nagyon sokat egymás szeméire vetni! Bizony csak a táncrend volt a maga egyetlen olvasmánya s ha egy-egy pompásan sikerült bál után mégis érdeklődéssel viseltetett az *iróvilág* iránt: alighanem azoknak a fiatal embereknek érdekes arczai jelentek meg ábrándos szemel előtt, a kik a táncrendjét *teleitűk*! . . . S most, hogy oly jól esik bójtölöntük a farsang után: nagyokat sóhajtva veszi Nagysád sorra ezeket a táncrendeket . . .

Istennek hála, most újra megtaláltuk Ariadne fonalát s e fonál legelőször is *Tóth Bélának* most megjelent „Szájáról-szájra” című szép könyvéhez vezet bennünket. Olvassa el ezt a gyűjteményt Nagysád minél előbb! Istenem, beh sok becses adat van művészeti kézzel összehalmozva ezen a 448 lapon! Hogy a *Radó Antal* szavaival éljek: ezzel a magyar irodalom egy nagyon szükséges, nagyon okos és nagyon szép könyvvel gazdagodott! — Hallottunk mi már régtől fogva itt is, ott is előbukkanni nem egy remek „szálló ígét” — a mint a *G. Büchmann* „Geflügelte Worte”-it Tóth Béla Thallóczy Lajos után nevezi — sőt a mi ajkainkról is nem egyszer hangzott el önkéntelenül is egy-egy. — Kakas Márton szerint (1868) — „repülő moudat” — anélkül, hogy csak távolról is megtudtuk volna mondani helyesen annak az igének az eredetét! S most íme 1500 szálló ígét össze gyűjtésével ajándékozta meg Tóth Béla írtatárunkat! . . . Igazán a legmoltóbb társa a magyar példabeszédek és közmondások eddigi gyűjteményeinek; számos oly nagybecsű adat és anecdota van e könyvben, melyeknek eredete és jelentősége Tóth Béla előtt még senki által nem volt kiderítve. Most látjuk igazán, mily sok igaz-gyönyg volt elrejtve eddig a magyar közélet, társadalom nyelvében anélkül, hogy szíमत tudtunk volna adni azokról. Valamelyik hetvenkedő élelpanon, ha jól tudom a „Bolond Istók” azt bátorkodott megjegyezni, hogy e művében Tóth Béla helyét ad a santa elmenzcségek is. Gondolom, Nagysád is ismeri úgy a hogy Don Pedró úrnak e szerencsétlen vicclapját, mely egyedül csak a nevének felel meg, egyének se. Bizony a B. I. mint mindig, úgy most is alaposan elveti a súlykot; mert hogy ha egy kis malicziával föl lehetne is tenni azt, hogy a Tóth B. könyvében néhány santa elmenzcségek is helyét talál, — a mi pedig a legtávolabbról sem áll, — valljuk be, hogy e

műnek minden esetleges bicégő elméssége becsesebb és kedvesebb nekünk, mint a Bolond Istók összes csúfolódása; mert a „Szájáról-szájra” minden ízében, minden sorában magyar érzésnek a sugallata; s kimondhatatlan hasznót tesz a magyarság ügyének . . .

Bizonyára érdekelni fogja Nagysádot, ha a Tóth Béla könyvével kapcsolatban megemlítem, hogy e mű megjelenése óta máris egy újabb érdekes adat lett tisztázva. A „Szájáról-szájra” című műben ugyanis Tóth B a 99-ik lapon a „Lehalt” szálló ígét magyarázván, alul a jegyzetben odateszi, hogy apjának, Tóth Kálmánnak a „Bolond Miska” 1861 év február 3-iki számában megjelent, „A tizeharmadik söt” című memoireszerű novellája csaknem minden részletében való történet és hogy ez elbeszélés hőse, Kovács Ignác mint székesfejvári törvénytészi bíró halt meg néhány évvel ezelőtt. Újabbán Tóth Béla a „Het” márczius 10-ik számában egy rendkívül érdekes cikket irt, melyben apjának említett novelláját egész terjedelemben közli; s aztán elmondja, hogy ő ez év február végén a műben meghaltnak állított derék szabadsághóstól, Kovács Ignácztól levelet kapott, melyben ama roppant megható szabadságharcsi epizódot még jobban megvilágítja. — Íme tehát a Tóth Béla könyvének révén a 48—49-iki magasztos napok egy névtelen hősenek életéről is halálatos tudomást vehettünk!

Hogy egy kicsit tovább utassam Nagysádot: szűkegesnek velem azolani valamit a *kegyelet*-ről. Arról a kegyeletéről pedig, melylyel a nagy elődök gyenge utódja, a „Fővárosi Lapok” a régebbi idők íróival szemben viseltetik. E lapról nemrégiben az „Orállo” is kifejtette nagyon helyes nézeteit, kárhóztatván mindenkéül töltes, viccelő morodát, a mely miatt az ember teljesen elszokik attól, hogy e lapról valaha valamit kellő komolysággal vegyen; azt a felületességet, melyet újabb időben nem egy fontos dologgal szemben tanúsít; egy néhány szóval aztán említett kegyeletes eljárásáról is megemlékezett. Én már régebben akartam Nagysád előtt — ki, mint ígerte, meg az ílyet is jó néven veszi — a „Fővárosi Lapok” kegyeletlensége fölötti méltó rosszalásomat kifejezni, a mi hogy eddig kesett, annak oka minden kétséget kizárólag csak az, hogy farsang után — bójt következik . . . A „Fővárosi Lapok” február 20-iki számában *Solyom* Ferencz ur, a ki körülbelöl csak most cseppent bele az írói dícsőségbe: „Egy kis querilla-haruz” című miamasában. — erősen ki kél a „nemzeti” és „nemzetietlen” írók fogalma ellen s a kegyeletlenségben odaig merészkedik menni, hogy utójára a *Pompéry János*, *Császár* Ferencz stb. emléket is megtámadja a bátran kimondja, hogy aki tud valamit ez írókról: ám aljlon elő! Bizony nagyon faj nekünk az eféle elbizakodott hangokról épen a szép emlékü „Fővárosi Lapok” hasábjairól szerzeni tudomást! S hogy meglássa Solyom ur csakugyan, hogy *még* el magyar ember e hazában, a ki tud valami irodalmunk egy régiebb, de igen szép korakának lelkes íróiról: a következő számban elő állott két hírneves veterán írónk: *Vadnay* Károly és *Szilágyi* Sándor s teljes megelégedésünkre igazságot szolgáltatottak *Pompéry*, *Császár* s a többiek megtámadott emlékének . . . Sokkal jobban teszi vala a „Fővárosi Lapok”, ha összes meglévő erejét jelenlegi szomorú állapotának megjavítására fordítja s nem törekszik lerontani mindenem a múlt idők tisztáza emlékeit is! A S. F.-éhez hasonló irányú cikkeket pedig írgalmatlanul papirkosárba temeti! . . .

Ha még tovább is hagyjuk magunkat vezetettini az Ariadne fonala által: szépen eljutunk az *Ignotus* „Vallomás”-aihoz. Nagysád különben is már jó ideje ösztönöz arra, hogy ugyan szóljak már én is valamit, Ignotusról erről az álnév mögé rejtőző érdekes egyéniségéről, kinek műveiről újabb időben oly sok, különféle szempontokból kiinduló kritikákat olvashattunk, hogy ember legyen, a ki azokból tökéletesen elizagodjék. Mig az egyik bíráló egészen helyesen elismeri azt, hogy ez a fiatal zsidó író egy mély érzésű, tökéletes eleganciájú, művelt, finom léleű. — mondhatni — filozofálásra hajló természetű egyéniség: addig egy másik kritikusanak a szemében Ignotus egy affektáló, minden erdetiség nélkül, Heinet és Musset-t majmoló skribler, kinek minden vágya, minden törekvése oda irányul, hogy beteges életuntságában az emberek között maga iránt

őszinte részvétet tudjon fölkezeni. Én részemről ezen utóbbi, reneteg sok talzásban és elfo-gultságban szenvedő kritikáival szemben teljes mértékben az első bírálónak a nézeteit teszem magamévá. Ignotus, nagyon atal kor daczára egy, már sokat tapasztalt s eléggé megállapodott életnézettel bíró *modern* poéta és író, kinek nagy, igen széleskörű műveltsége szépen párosúl élelslátású, igazán körültekintő, az emberi lélek minden phásisát gondosan szemügyre vevő szellemével . . . Ajánlom Nagysádnak: olvassa el a „Vallomások”-ból a legérlelmes levelek című ciklust figyelemmel. Ezekben a modern perfi-me-ös levelekben filozof. Ignotus a legtöbbit. Nem aféle chablonos, mindennapias szerelmes levelek ezek, de egy valóban mély-érzésű lélek forrongó, hánykódó érzelmeinek a nyilvánulása, egy oly léleknek mely a nyüzsgő nagy világ benyomása fölött nem sikklik át rögtön közönyösen, észrevetlenül . . . A biblia tárgyú „Péter”, meg a „Taby-vér” ciklus határozottan a legsikerültebb részük képezik ez, első sorától az utolsóig modern író könyveinek . . .

Fogadja, kérem, jelen szerény epistolámát a megszokott kedves komolysággal (!); ajánlom lekötelőző figyelmébe prelectomat, mely mindenesetre jó lesz, ha egyeből nem, bójti olvasmányának. Nézze el Nagysád szeretettel, szőszaporítási gyöngegesemet mert, lássa, irodalmi leveleimnek megvan az a tagadhatlanul jó tulajdonságuk, hogy nagyobb veszedelmek kikerülése céljából tanácsos őket — bójtölés. közben elolvasni.

A revoir!

ifj. Csoldos Benő.

CSARNOK.

A márczius 15. mulatságról.

Nagyon sötét van. Az utcákon nagy sárörvények fenyegetnek elnyeléssel, egy-két almos lampa bátyadt világa csak sötétebbé teszi az a nélkül is koromsötét utcákat s én mégis indulok.

A sötétség ellen öblös lámpával, a sár ellen orrig erő vízhatlan eszmatkával, az eső ellen tagkeblű zöld esernyővel, az elesősűz esetleges veszélyei ellen, stíletes páncélmal feifegyverkezve, tagjaimat jó meleg gumii köpenyvel fedve, neki ballagok a komor éjszakának. Bocsanattól kérek nem az éjszakának, de a városháza kivilágított termeibe indultam, az ifuság által rendezett márczius 15-iki táncestelyre.

Belépek a terembe, hol a tropikus hőség és azon sajátságos illat, melyet csakis ily mulatságok alkalmával lehet élvezni, kábítón hatnak az út fíradalmait nagyobb baj nélkül átvergődött egyéniségemre.

Gyönyörű közönség! . . . Szébbnél-szebb menyecskek, mint nyíló rózsák, versenyezve lettenek az ibolya ezendőségű leánykakkal.

Lusta tánczosok a terem közepén körbe állanak és sanda szemekkel bámulják, talán irigylik is, hogy élvezik mások a tánc gyönyöreit.

Eppen esárdást járnak, melyet Jóska utódja jó kedvvel és bravurral hűz talp alá.

A tánc hullamzik. A fehér, kék és Isten tudja milyen színű ruhák szentápráptólalag vegyülnek össze a frakkok és stilonkabátokkal.

A tánczosok közül némelyek nem csekély megérltetéssel igyekeznek lábáik gyorsaságával kimagarázni azeneiütemekes körbe-közbeugyan-csak megforgatják fürgé táncosnőiket. Igaz ugyan, hogy Pista barátunk a zenei ütemeket lábával is próbálta kimagarázni, de végre is kísült, hogy podagras lábai az ütemek gyors tempót nem kvalifikáltak a csárdásra s így kénytelen volt bájos alter egóját a terem közepén hagyni, ő pedig behűződött a garderoznak csúfolt börtön szűk falai közé, hol a ruhatarnok segítségével alapos bedörzögelt kárat vett gyöngye imának megerősítésére.

A terem falai mellett levő panitokokat elfoglalt mamák és garde des damesek, gyöngéd gonddal és argusi szemekkel ügyelnek, nehogy övéiket valami malheur érje.

A pezsgó vér, a tüzes szemek, a nyájás, vidám mosolygás még jobban lkesítik a szűnetelni nem akaró fiatalságot, a legnagyobb

fokra emeltek általános és ismételt, hogy volt" az irakban nyer kifejezést.

A szép látványtól és a buffetben elfogyasztott sörtől félt, mámorosan helyet foglalunk egy szép hölgy mellett a miután kérdésemre, hogy mulatott az előző bálon, lekötelező mosoly kíséretében felvilágosítást adni kegyeskedett, nyájas hangon megkérdeztem, ki a legszebb?

— Kedves nagyság! Kérdése valóban zavarba hoz, nem merem öszintén felelni, nehogy egyik szépet a másik rovására dicsejtem meg.

— De még ki, nézze azt a két magas hölgyet, mely jól áll a szokébbnak halvány sárga, izlése teljea ruhája szende arcához, míg a másik jünöi természet, mily szépen emeli a rózsza színű selyem derek.

— Igaza van, Nagyság izlése kitűnő! Valóban úgy néznek ki, mint egy csokorba font tea- és alpesi özsza.

— Vagy nézze a színváltozatosan pompájában tűndöklő viola trikolorát a halvány lilium mellett.

— Egészen elbűvöl. De most veszem észre, hogy mi botanizálunk, holott nekem még szét kell nézmem, mert megígértem a szerkesztőnek a referátát.

A tánc szünetel. A neki hevült párok, mit a terem hőse, 24 fok (Celsius szerint) is előidézt, fagyliknak és hűsítőt isznak.

Közeasínk egy fiatal párt és hallgassuk meg — Ambar csópot sem illik — mit beszélnek.

— Oh, nagyság! ha kegyed tudná!

— Mit? — felelt a leányka naívu.

— A Szent Péter számaranak a történetét.

— Ah, menő! Hogy lehet oly prózai, balban beszélni mesélni.

Az ifjú leányt szemekkel hallgatva, odább balra.

— De beszéljen hát valamiről, nem bánom, ha a számarítóttenetet is mondja el, csak ne hallgasson.

— Kegyes engedelméből tehát elmondom.

— A boldog arkadiai időben stb.

— Ez valóban jeles történet! — szóló a leányka, kit e közben egy csinos jogász ragadt ki az epen rá kezdett keringőre.

A buffetben komolyabb dolgokról folyik a diskurzus, mint például a polgári házasságról szóló törvény elötte lepteleséről.

E közben egy szép hölgy mellé kerültem a sok sörnek hátsza alatt, bár eszmem mindinkább tompult látszóttak, szívem hevesen kezdett dobogni és egy mély sóhajtas közben magamban érzem, hogy bú nyomja az én égeny szívemet mert a kit én szerettem, nem szeret.

— Rocsánat hogy untatom — szólók hozzá. — nem felel — vagy úgy?

Szomorodott szívvel ott hagynom a termet. Azt azonban tudom, hogy a mulatság reggeli 5 óráig tartott a hogy a négyeseket 48 par táncolta.

Ne hogy valaki megaprehendáljon, közlöm a jelen volt táncos hölgyek nevsorat, előre bocsánatot kerek, ha talán gyenge emlékező tehetségem cserbe hagyott volna.

Leányok: Ababázy Erzsike, Borsos Berta, Both Juliska, Batta Juliska (Abauj-Szántó), Csajka Emma, Abauj-Szántó, Dudas nővérek (Czigánd), Dienes Anna (Abauj-Szántó), Felleg Etelka, Olaszi, Gagyi Piroksa (Vis), Haury nővérek, Hunyady Eugenia, Horváth Etelka (Karád), Horváth Jolan, Horkay Anna, Inceoly Etelka, Kapitány Bella, Koröcz Ilonka (Berezell), Kormánynővérek (B.-Zadány), Köröskényi Ilona, (Kölbáska), Király Katicza (A.-Szántó), Kirchner Berta (Ujhely), Lovas nővérek (Fényes-Litke), Láczy nővérek, László Margit, Mook Margit (Vajdaszka), Marikovszky Erzsike, Nagy Szerena, Nemes Srika, Pavlatis Vilma, Szinyei nővérek, Szivcs Irénke, Szep Zsuzsika (Ujhely), Szabó Emma, Lászka), Tatar Mariska, Vas Gizike.

Úrnők: Borsos Györgyné, Csajka Jánosné (Abauj-Szántó), Dobozy P. Ferenczné, Elek Viktorné (Vis), Horkay Jánosné, Horkay Istvánné, Hunyady Gyuláné, Kolonay Gyuláné (S.-a.-Ujhely), Köröskényi Jánosné, (Kölbáska), Kádár Gyuláné, dr. Kádár Miksáné, Kapitány Jánosné, Lovas Dánielné (Fényes-Litke), dr. Láczy Lászlóné, Mook Ferenczné (Vajdaszka), Marasoa Julia, Marikovszky Péterné, Nemes Ferenczné, Szivcs Mihályné, Szanthó Istvánné (B. Olaszi), Tatar Lajosné, Ujlaky Istvánné stb., stb.

Nemesített alma, körte darabja 15 krtól fölfelé, 6 éves vad-alma alany 100-a 5 frt. Tengeri, barackz, mandula, birs, ringlő drb. 15—20 kr. Oltott szederfa 50 kr. Fehér eperfa 5—10 kr. Szőlő kiváló fajokban gyökeres 3—5 kr. Zsályá drb. 5 kr. Rhabarbara drb. 10 kr. **100 darab erfurti Spárga-gyök** 1 frt 50 kr. Többször termő piros málna 50 kr. Szamócsza 80 kr. Cseresznye, ribiszke dugvány vessző 2 frt. Szőlő simavessző 80 krtól 1 frt. Borsosmentha gyökszelvény 50 kr. Román bab törpe vese alaku nagy fehér legtermékenyebb literje 20 kr. Vadszőlő, Maroni megalkuvás szerint. Megszereshető Sárospatakon Gleviczky Sándornál, Vár 5. szám.

Legújabb! Legújabb!

INTONA

Elpusztíthatlan acélhangokkal.

változtatható érez-játéklapokkal és korlátlan műsorral.

Sternberg Armin és testvére
B.-pest, VII. k., Kerepesi-út 56.
A járgyártmány, mindenemő hangszerek és azok kifizetői és kifizetői. Mindenemő hangszerek és azok kifizetői és kifizetői. Mindenemő hangszerek és azok kifizetői és kifizetői.

A „Columbus”
Képes a leggyorsabb
6—20

Orvosi tekintélyek által kitűnőnek elismerve.

„RHEUMA-SZESZ”

biztos hatású külszer rheuma, csúszás a test bármínemű szagattásai s fajdalmái ellen.

Ara 1 korona, erősebb íveg 2 korona 40 fillér.

Kapható a készítő WIDDER GYULA gyógyszerésznél
KIS-SZEBENBEN.

Sárospatakon: Trsztyánszky Károly.
S.-a.-Ujhelyen: Kincosy Péter.
Nagy-Mihályon: Tolvaj Imre.
Homonnán: Szekerák Ambrus

Szerencsén: Bóta Béla özvegye.
Tokajon: Czigányi Béla.
Varannón: Gall Sándor.

urak gyógytáiraiban, az összes fővárosi, valamint vidéki gyógytárakban.

Fog és fejfájást 5 perc alatt megszüntethetünk.